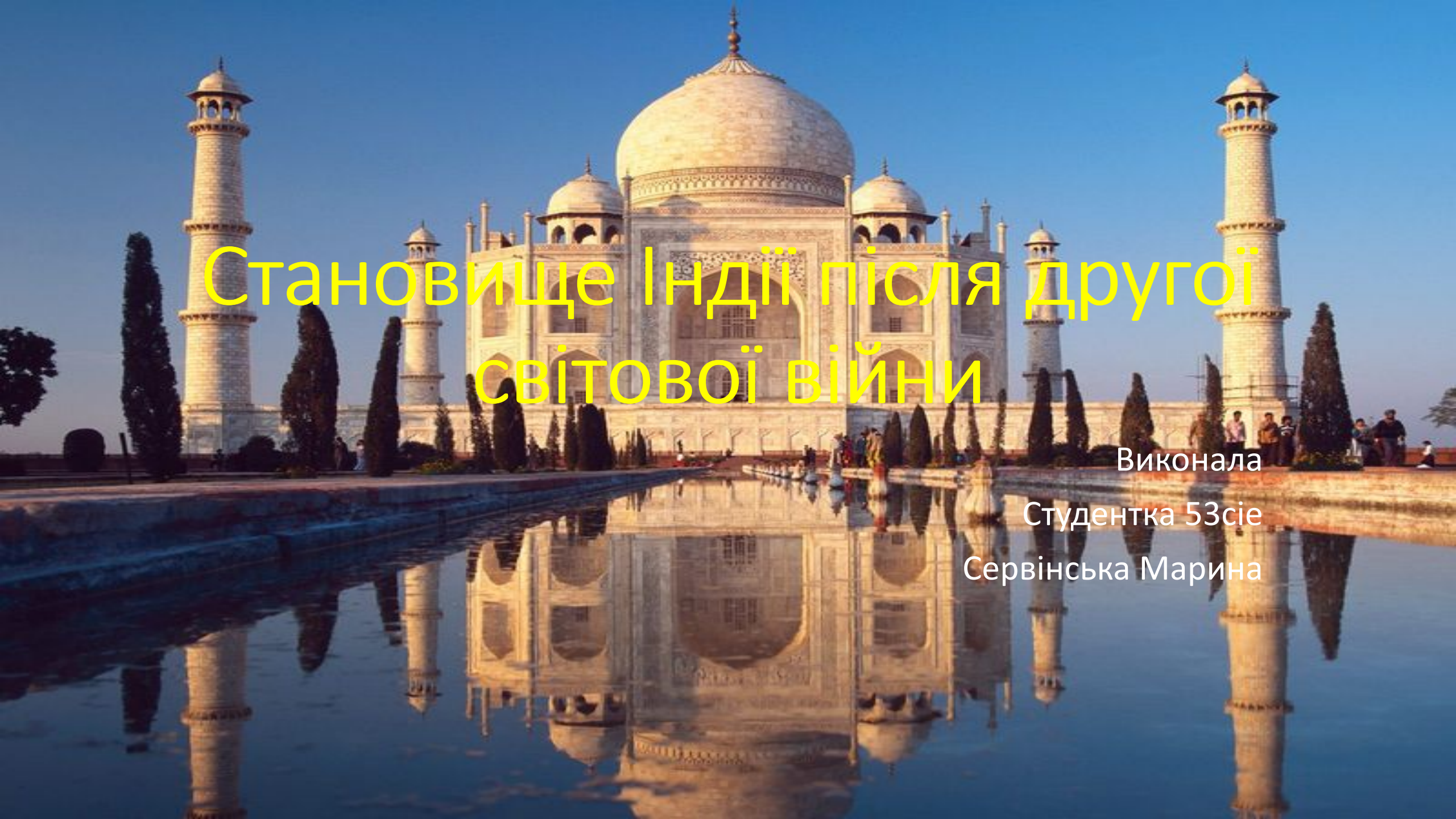

The image shows the Taj Mahal, a large white marble mausoleum in Agra, India. It is reflected in the calm water of the reflecting pool in the foreground. The sky is clear and blue. The text "Становище Індії після другої світової війни" is overlaid in yellow.

Становище Індії після другої світової війни

Виконала

Студентка 53сіє

Сервінська Марина

Наприкінці війни політичне становище в країні стало різко загострюватися. Північну Індію охопили потужні страйки робітничого класу й селянські виступи, особливо в Бенгалії.

В 1945-1946 р. Калькутта стала ареною масових виступів населення, що неодноразово зводило барикади в боротьбі з англійськими військово-поліцейськими каральними силами. У лютому відбулося повстання на флоті, що одержав широкий відгук і в Північній Індії. У країні створювалася революційна ситуація. Лейбористський уряд Англії був змушений поступитися.

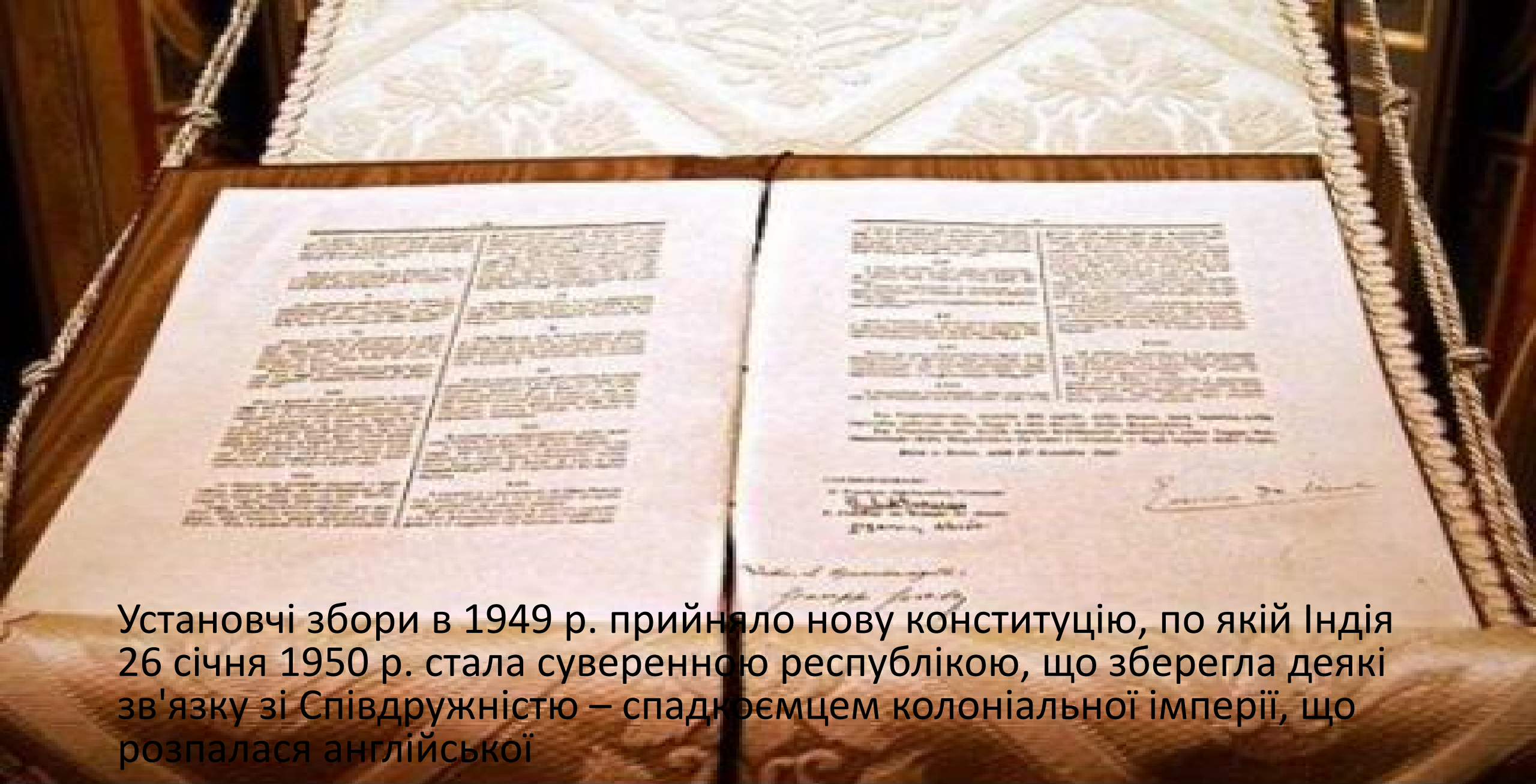
15 серпня 1947 р. Джавахарлал Неру підняв прапор незалежної Індії в історичному Червоному форту Вдели.

Утворилися дві держави: Індія й Пакистан. Завоювання незалежності було затьмарено грандіозними зіткненнями мусульман з індусами й сикхами, що проишли при розділі країни, переселенням мільйонів біженців. Важкими виявилися й економічні наслідки роздягнула. Все це найбільшою мірою відчувалося на сході й заходів Північної Індії.

Положення ускладнювалося збройним конфліктом 1947-1949 р. між Індією й Пакистаном через князівство Кашмір, що ввійшов в Індію як окремий штат. В 1947 р. національний лідер М. К. Ганди був убитий релігійним фанатиком-екстремістом

Протягом першого років незалежності, коли Індія залишалася британським домініоном, були початі зусилля по подоланню негативних економічних наслідків розділу країни в 1947 р., індіанізацін апарату керування, інтеграції індійських князівств до складу штатів незалежної Індії.

Установчі збори в 1949 р. прийняло нову конституцію, по якій Індія 26 січня 1950 р. стала суверенною республікою, що зберегла деякі зв'язку зі Співдружністю – спадкоємцем колоніальної імперії, що розпалася англійської

Досягнення головної мети визвольного руху - політичної незалежності - привело до нового широкого перегрупування політичних сил. На перший план виступили соціально-класові протиріччя, що загострилися.

На тлі масових виступів, що тривали, робітників і селян відбувся розкол у всіх організаціях трудящих, особливо в профспілках, де були організовані три основних профцентри: під егідою ІНК - Індійський національний конгрес профспілок, КПИ-ВИКП і Об'єднаний конгрес профспілок під егідою вийшли з ІНК конгрес-соціалістів, що оформилися в Соціалістичну-народно-соціалістичну партію.

Найбільшим впливом ліві профспілки в Північній Індії користувалися в Бенгалії, в окремих промислових центрах, таких, як Канпур і Делі

Комуністи зберегли свій вплив в «Кисан сабха», що керував потужними селянськими виступами в 40-х - початку 50-х років ХХ ст. у Бенгалії, Бихаре, З'єднаних провінціях і Пенджабі.

Селяни вимагали скасування системи заміндари, зниження орендної плати й податків, наділення орендарів власницькими правами. В 1948 р. ІНК оголосив про намір провести аграрну реформу.

У самій партії розгорнулася гостра боротьба по питанню про стратегію й тактика економічного й соціально-політичного розвитку країни. В 1951 р. лівоцентристське крило на чолі із Дж. Неру здобуло перемогу, у результаті якої став проводитися курс на буржуазно-демократичні перетворення, названий на честь його головного натхненника «курсом Неру».

в травні 1964 р. він помер. Зі смертю Дж. Неру завершилася ціла епоха в житті незалежної Індії. Більшою мірою, ніж будь-хто Інший, Неру був творцем політичної системи країни та її зовнішньої політики.

Незважаючи на протидію опозиції на чолі з М. Десаї, третім прем'єр-міністром незалежної Індії стала Індіра Ганді, дочка Дж. Неру.

Уряд І. Ганді розумів необхідність рішучих соціально-економічних реформ. Перша програма їх здійснення передбачала націоналізацію банків і системи загального страхування, поступове переданий до рук держави експортної та Імпортної торгівлі, організацію кооперативної торгівлі товарами широкого вжитку в містах і сільській місцевості, встановлення обмежень на міське землеволодіння, якнайскоріше здійснення земельної реформи, скасування пенсій і привілеїв князів.

- Індіра Ганді рішуче приступила до виконання програми дій. Однак вона зіткнулася з величезними труднощами як в економічній, так і в політичній сфері.
- Світова енергетична криза середини 1973 — початку 1974 рр. призвела до кількаразового збільшення витрат на імпорт нафти, за рахунок якої покривалися 2/3 потреб Індії у цьому виді сировини.

- На виборах до парламенту, що відбувались у березні 1977 р., більшість місць (270) отримали представники "Джаната парті", а ІНК здобула лише 153 місця. Відтак було сформовано уряд "Джаната парті" на чолі з Морарджі Десаї. Скінчилася 30-річна епоха перебування при владі ІНК.
- Поразка ІНК призвела до його остаточного розколу. На початку 1978 р. І. Ганді оголосила про створення нової партії, названої її ім'ям, — Індійський національний конгрес (Індіри), що стояв на позиціях М. К. Ганді та Дж. Перу.

